

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/161/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116227556
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1116227556.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu: JUDr. Branislav Král a JUDr. Michaela Krajčová, v právnej veci žalobcu: R. N., bydlisko S. č. XX, XXX XX L., zastúpený splnomocneným zástupcom: JUDr. Ladislav Sedlák, bydlisko Gándhího č. 12/33, Martin, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, Ul. 29. Augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava, o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 8C/91/2016-117 zo dňa 29.5.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 8C/91/2016-117 zo dňa 29.5.2018, **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. 1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č.k. 8C/91/2016-117, zo dňa 29.05.2018 vo veci o náhradu škody proti štátu podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému náhrady škody vo výške 17 869,33 eur, z dôvodu nezákonného rozhodnutia podľa § 6 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalobu odôvodnil tým, že náhradu škody si uplatňuje z dôvodu, že škoda mu bola spôsobená nezákonným rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 21.01.2015 tým, že Sociálna poisťovňa pri vydaní nezákonného rozhodnutia prekročila právomoc a podľa jeho názoru nie je potrebné, aby predmetné právoplatné rozhodnutie bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť. Tvrdil, že od 17.02.2011 mu žalovaný skrátil starobný dôchodok zo sumy 319,52 eur na sumu 57,50 eur mesačne.

3. Žalovaný označený ako Sociálna poisťovňa Bratislava sa k podanej žalobe vyjadril tak, že jeho rozhodnutím zo dňa 05.08.2014 bol žalobcovi od 17.02.2011 priznaný starobný dôchodok v sume 57,50 eur mesačne. Krajský súd v Žiline, na základe opravného prostriedku proti rozhodnutiu svojim rozhodnutím sp. zn. 24Sd/231/2014-24, zo dňa 11.11.2014 zrušil rozhodnutie Sociálnej poisťovne z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a Sociálna poisťovňa dňa 21.01.2015 vydala rozhodnutie, ktorým žalobcovi priznala starobný dôchodok od 17.02.2011 v sume 57,50 eur mesačne. Proti tomuto druhému rozhodnutiu podal žalobca opravný prostriedok a Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 24Sd/35/2015-28, zo dňa 14.04.2015 rozhodnutie potvrdil. Na základe podaného odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky tento rozsudok svojim rozsudkom sp. zn. 10So/59/2015, zo dňa 27.07.2016 potvrdil. Žalobca proti rozsudku Najvyššieho súdu SR podal žalobu na obnovu konania, ktorú Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 1Sd/16/2016, zo dňa 28.06.2017 odmietol.

4. Žalobca listom zo dňa 19.09.2016 podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalovanému, ktorému bolo toto podanie doručené dňa 22.09.2016 a v ktorom sa domáhal náhrady škody vo výške 17 869,33 eur titulom nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia. Žalovaný listom zo dňa 09.12.2016, ktorý bol doručený žalobcovi dňa 19.12.2016 uplatnený nárok neuznal a namietal nedostatok pasívnej vecnej legitímácie v súdnom spore, pretože podľa ustanovenia § 1 ods. 1 písmeno a) Zákona č. 514/2003 Z.z. je zodpovedným subjektom štát a nie žalovaný, tak ako je označený v žalobe. V prípade, že by bol ako žalovaný označený štát, v žalobe označený žalovaný ako Sociálna poisťovňa, by iba v mene štátu konal podľa § 4 ods. 1 písmeno i) uvedeného zákona. V danej veci žalobca ani nepreukázal splnenie zákonnej podmienky pre úspešné uplatnenie náhrady škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. a to existenciu nezákonného rozhodnutia.

5. Okresný súd právne vec posúdil podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. a v súlade s týmto zákonom skúmal vecnú legitímáciu žalovaného v danom spore. Vychádzal z názoru, že na to, aby sa niekto stal stranou v spore nie je potrebné, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide. Stačí, ak podá žalobu, alebo je žaloba podaná proti nemu. To, či bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou žalobca uplatnený nárok. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, teda žalobca, nie je nositeľom toho oprávnenia, o ktoré v konaní ide. O nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, teda žalovaný, nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide. V predmetnej veci je tak vecne pasívne legitimovaný ten účastník konania, teda žalovaný, ktorý je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v tomto súdnom konaní rozhoduje. V danej veci sa žalobca domáhal náhrady škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. a súd skúmal pasívnu vecnú legitímáciu v žalobe označeného žalovaného Sociálna poisťovňa Bratislava podľa ustanovenia § 3 a § 4 Zákona č. 514/2003 Z.z.. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 tohto zákona nositeľom zodpovednosti za uplatnený nárok nie je žalovaný, ale štát. Ak by bol v žalobe označený štát, v tejto veci by ho zastupovala príslušná verejnoprávna inštitúcia, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy, teda žalovaný podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písmeno i) Zákona č. 514/2003 Z.z.. Keďže žalovaný tak ako je označený v žalobe nie je subjektom hmotnoprávnej povinnosti v tejto veci, súd žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, v súlade s uplatneným nárokom na náhradu škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z..

6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, pretože si náhradu trov konania neuplatnil a v priebehu konania žalovaný uviedol, že v konaní mu žiadne trovy nevznikli.

7. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý nesúhlasil s rozhodnutím súdu a navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V podanom odvolaní zo dňa 14.08.2018 žalobca namietal vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ďalej namietal, že súd nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a tiež namietal, že rozsudok okresného súdu je nepreskúmateľný.

8. V podanom odvolaní žalobca tvrdil, že v napadnutom rozsudku okresný súd svoje rozhodnutie právne nepodložil žiadnym právnym predpisom. Tvrdil, že podľa odôvodnenia rozsudku okresného súdu žaloba žalobcu zo dňa 27.12.2016 nebola zamietnutá pre nedostatok na strane žalobcu, ale z dôvodu nedostatku žalovaného. Ak Sociálna poisťovňa nebola oprávnená v danom spore zastupovať štát, tak ako pri podaní žiadosti žalobcu o náhradu spôsobenej škody zo dňa 19.09.2016 mala postupovať v zmysle ustanovenia § 15 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. a žiadosť žalobcu zo dňa 19.09.2016 mala bezodkladne postúpiť príslušnému orgánu. Poukázal na článok 46 ods. 3 a ods. 4 Ústavy SR a tiež na § 3 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., v spojení s § 4 tohto zákona, v zmysle ktorého štát sa zodpovednosti nemôže zbaviť. V podanom odvolaní žalobca tiež poukázal na článok 12 ods. 4 Ústavy SR, na § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 25 Zákona č. 514/2003 Z.z. a tiež na § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Rovnako poukázal na § 39 Občianskeho zákonníka podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom, alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom. V súlade s týmito právnymi predpismi uviedol, že spôsobená škoda nezákonným konaním a rozhodnutím je nároková vec. V zmysle Zákona č. 514/2003 Z.z. sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za spôsobenú škodu. Podľa žiadneho ustanovenia Zákona č. 514/2003 Z.z. sa žaloba ktorou bol uplatnený nárok na náhradu spôsobenej

škody nedá zamietnuť ani z titulu toho, že žalovaný nie je subjektom hmotnoprávnej povinnosti, teda z nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Zákonný nárok na starobný dôchodok žalobcovi vznikol vo výške 319,52 eur mesačne. Krátenie vzniknutého nároku na starobný dôchodok na sumu 57,50 eur mesačne s odvolaním sa na článok 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 je nezákonné. Sociálna poisťovňa rozhodnutím zo dňa 05.08.2014 priznala žalobcovi starobný dôchodok v sume 57,50 eur mesačne, hoci zákonný nárok na starobný dôchodok vznikol žalobcovi vo výške 319,52 eur mesačne. Túto nárokovú sumu nespochybňuje Sociálna poisťovňa vo svojom rozhodnutí zo dňa 26.02.2015 na strane č. 3 posledný odsek, kde uvádza: „suma starobného dôchodku určená s prihliadnutím na dobu výkonu služby ku dňu vzniku nároku na jeho výplatu, vypočítaná podľa Zákona č. 100/1988 je 319,51869 eur mesačne. Krátenie nárokovej sumy starobného dôchodku z 319,52 eur mesačne na sumu 57,50 eur mesačne Sociálna poisťovňa zdôrazňuje článkom 33 ods. 2 Dohovoru č. 128. Hoci ustanovenie článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 taxatívne stanovuje, že kedy je možné, teda nie povinné krátiť výšku starobného dôchodku, na ktorý vznikol zákonný nárok i napriek tomu, že žalobca podmienky k tomu, aby mu mohol byť starobný dôchodok krátený nespĺnil, tak v rozpore s uvedeným článkom 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, Sociálna poisťovňa svojim rozhodnutím zo dňa 05.08.2014 mu výšku starobného dôchodku 319,52 eur, na ktorý mu vznikol zákonný nárok krátila na výšku 57,50 eur mesačne. Takto nezákonne konala a rozhodla Sociálna poisťovňa i napriek tomu, že mala vedomosť o článkoch 2 ods. 2, 7 ods. 5, 12 ods. 2 a 12 ods. 4 Ústavy SR. Keďže žalobca nespĺnil podmienky na krátenie starobného dôchodku podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, nárok na výsluhový príspevok mu nevznikol až dosiahnutím dôchodkového veku, teda žalobca nepoberá výsluhový príspevok za tú istú sociálnu udalosť ako starobný dôchodok, napriek tomu došlo k nezákonnému kráteniu jeho starobného dôchodku. Tak žalobca žiadosťou zo dňa 19.09.2016 požiadal Sociálnu poisťovňu v zmysle § 15 Zákona č. 514/2003 Z.z. o náhradu škody spôsobenú nezákonným krátením výšky starobného dôchodku, na ktorý vznikol zákonný nárok. Sociálna poisťovňa listom zo dňa 09.12.2016 oznámila žalobcovi, že uplatnený nárok neuznáva, hoci zákon pozná len pojem neuspokojenie nároku. Na základe uvedeného listu žalobca v zmysle ustanovenia § 16 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. svoj nárok na náhradu vzniknutej škody uplatnil proti štátu žalobou zo dňa 27.12.2016. Z uvedených dôvodov žalobca trval na podanom odvolaní a navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

9. K odvolaniu žalobcu sa podaním zo dňa 25.01.2019 vyjadril žalovaný, ktorý navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť s tým, že sa pridrižiava svojich predchádzajúcich písomných vyjadrení v danej veci zo dňa 16.01.2017 a aj zo dňa 19.06.2017, ktoré boli zaslané súdu s tým, že okresný súd správne vyhodnotil námietky žalovaného o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie v konaní v zmysle § 3 a § 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. a rozhodnutie o zamietnutí žaloby aj dostatočne odôvodnil. Podľa žalovaného je možné, že žalobca dostatočne nepochopil inštitút pasívnej vecnej legitímácie a tak nesprávne označil žalovaného v podanej žalobe. Okrem toho žalovaný neuznáva namietaný nesprávny úradný postup, alebo vydanie nezákonného rozhodnutia v konaní o starobnom dôchodku žalobcu, pretože rozhodnutie o starobnom dôchodku žalobcu bolo vydané na základe platnej právnej úpravy v súlade s právnym názorom Krajského súdu v Žiline a ako aj Najvyšším súdom SR, ktorý predmetné rozhodnutie potvrdil ako zákonné a správne vydané. Žalobca rovnako nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia zo dňa 21.01.2015, v konaní o jeho starobnom dôchodku a rovnako neboli preukázané základné zákonné predpoklady vzniku nároku na náhradu škody a to vznik škody, jej výška a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a konaním žalovaného. Zamietnutie žaloby je preto správne s prihliadnutím na nesplnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. a navrhuje rozsudok potvrdiť.

10. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, pri preskúmaní veci bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016, C.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Rozsudok súdu prvej inštancie je presvedčivý, záver, ohľadne nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, ku ktorým dospel, je správny. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku poukazuje už len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

13. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na nedostatku vecnej pasívnej legitímácie na strane žalovaného, ktorý bol označený ako Sociálna poisťovňa Bratislava, pričom z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca si uplatnil nárok proti štátu. Ani na námietky žalovaného v písomných vyjadreniach v priebehu konania, žalobca nevyužil možnosť správne označiť žalovaného ako štát, za ktorého koná, v danom prípade Sociálna poisťovňa. Bolo vecou žalobcu, aby žalovaného, proti ktorému podal žalobu, aj správne označil. Okresný súd správne vyhodnotil námietky žalovaného o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie v konaní v zmysle § 3 a § 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. a rozhodnutie o zamietnutí žaloby aj dostatočne odôvodnil.

14. Vecná legitímácia, či už aktívna alebo pasívna sa vo všeobecnosti v občianskom súdnom konaní rozumie oprávnenie účastníkov vyplývajúce z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje.

15. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania. Súd skúma aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného z úradnej povinnosti. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný orgán, ktorý má v mene štátu konať, s uvedením jeho názvu a sídla.

16. V civilnom sporovom konaní sa rozlišuje procesná legitímáciu a vecnú legitímáciu. Procesnou legitímáciou rozumieme oprávnenie byť stranou v spore. Vecnou legitímáciou rozumieme z hmotného práva vyplývajúci stav svedčiaci o tom, kto je nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti v konkrétnom prípade. Či je strana vecne legitímovaná, buď aktívne (na strane žalobcu) alebo pasívne (na strane žalovaného), ukáže sa v konečnom vecnom súdnom rozhodnutí. Nedostatok vecnej legitímácie teda znamená, že strana nebola nositeľom práva, o ktoré išlo v konaní. Vecná legitímácia má význam v každom sporovom konaní. Nedostatok vecnej legitímácie teda znamená, že strana nebola nositeľom práva, o ktoré išlo v konaní.

17. V odvolaní žalobca neargumentuje žiadnymi novými skutočnosťami a dôkazmi podstatnými pre vec samú v zmysle § 366 CSP, s ktorými by sa súd prvej inštancie riadne v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal. Obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

18. Okresný súd vecne a právne správne postupoval, keď žalobu zamietol v dôsledku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného označeného ako Sociálna poisťovňa Bratislava. V takomto prípade totiž nositeľom pasívnej vecnej legitímácie môže byť len štát, za ktorý koná orgán na to určený. Preto nedostatok pasívnej vecnej legitímácie odôvodňuje zamietnutie žaloby. Ak sa teda žalobca domáha náhrady voči žalovanému, ktorý nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, potom nebol daný zákonný dôvod zaoberať sa všetkými zákonnými podmienkami nároku žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. V sporovom súdnom konaní je žalobca povinný už v žalobe pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (§ 150, § 132 C.s.p.). V občianskom súdnom konaní majú strany sporu rovnaké postavenie, rovnaké práva a povinnosti, a z tohto pohľadu súd nemôže stranám sporu „našepkovať“, „dávať návod“, ako majú vo veci konať a vyjadrovať sa, aké náležitosti má mať žaloba tak, aby boli v konaní o ich hmotnoprávnom nároku úspešní (čl. 6 C.s.p.).

19. Odvolací súd zdôrazňuje, že ak žalovaný nedisponuje dostatočnou pasívnou vecnou legitímáciou v konaní, nedostatok pasívnej vecnej legitímácie je vždy dôvodom pre zamietnutie žaloby.

20. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

21. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 odsek 1 v spojení s § 262 odsek 1 CSP. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa § 262 odsek 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).